

Ο Φώτης Χαραλαμπίδης σχολιάζει την ελληνική πραγματικότητα

Απεργεί όλη η Ελλάδα

Αντιμέτωπη με ένα ογκούμενο κύμα οργής, καταληψιών δημόσιων κτιρίων, απεργιών και διαδηλώσεων, βρίσκεται η ελληνική κυβέρνηση, που αδυνατεί να διαχειριστεί την κοινωνική έκρηξη. Όσο πλησιάζει η κρίσιμη ψηφοφορία της Πέμπτης 20/10, για τα νέα ανάλγητα μέτρα, πλήθος κοινωνικών ομάδων εντείνουν την αντιπαράθεσή τους με την κυβέρνηση, που βρίσκεται σε πλήρη απομόνωση και με μόνους συμμάχους τις δυνάμεις καταστολής.

Η λαϊκή αντίδραση αναμένεται να κορυφωθεί με την 48ωρη απεργία της Γενικής Συνομοσπονδίας Εργατών Ελλάδος (ΓΣΕΕ) και της Ανώτατης Διοίκησης Ενώσεων Δημοσίων Υπαλλήλων (ΑΔΕΔΥ), την Τετάρτη 19/10 και την Πέμπτη 20/10, ημέρα που προγραμματίζεται να ψηφισθεί το πολυνομοσχέδιο.

Μέτρα παράλυσης της εργασιακής ζωής της Ελλάδας και επίκεντρο της λαϊκής διαμαρτυρίας αναμένεται να είναι η σημερινή ημέρα, Τετάρτη 19/10, που απεργούν οι περισσότεροι από τους κλάδους που έχουν προγραμματίσει συμμετοχή στις κινητοποιήσεις. Ανάμεσά τους είναι αυτή τη φορά οι μικρομεσαίοι καταστηματάρχες, με την Εθνική Συνομοσπονδία Ελληνικού Εμπορίου να εναντιώνεται όλο και πιο ανοιχτά στα μέτρα που επιτείνουν την ύφεση και σκοτώνουν τον κλάδο.

Crash-test για την ελληνική κυβέρνηση

"Μεγάλη Πέμπτη" θα είναι η αυριανή ημέρα, Πέμπτη 20 Οκτωβρίου. Αυτό τουλάχιστον υποστηρίζουν στο Μέγαρο Μαξίμου, χωρίς να είναι σε θέση να πουν αν θα ακολουθήσει ο επιτάφιος της Μεγάλης Παρασκευής. Για "μητέρα όλων των μαχών" κάνουν λόγο οι συνεργάτες του Έλληνα πρωθυπουργού κι αυτή τη φορά φαίνεται ότι το πολυχρησιμοποιημένο κλισιό έχει βάση.

Η ψηφοφορία που θα διεξαχθεί αύριο στην ελληνική Βουλή για το πολυνομοσχέδιο, έχει αποκτήσει χαρακτήρα παροχής ψήφου εμπιστοσύνης, με εντολή του πρωθυπουργού Γιώργου Παπανδρέου. Σύμφωνα με αυτό το σκεπτικό, οι βουλευτές του κόμματος δεν έχουν περιθώρια να ψηφίσουν θετικά επί του συνόλου και να καταψηφίσουν το επίμαχο άρθρο 37 που αφορά τις κλαδικές συμβάσεις, γιατί σ' αυτή την περίπτωση, όπως το είπε καθαρά ο αντιπρόεδρος και υπουργός Οικονομικών Ευάγγελος Βε-

Βασίλης Λυμπερόπουλος

νιζέλος, η Ελλάδα δεν θα πάρει την δόση, αφού η τρόικα θέτει ως προϋπόθεση για την εκταμίευση της δόσης την έγκριση του συνολικού πακέτου.

Παράλυση μπροστά στους εργατοπατέρες

Πριν από δύο χρόνια ακριβώς, οι Έλληνες ψήφισαν κυβέρνηση, τον Οκτώβριο του 2009, αλλά προέκυψε ένα άλλο πολίτευμα, στο οποίο τα κομμάτια τα κάνει όχι η κυβέρνηση, αλλά οι εργατοπατέρες! Ήτοι: Φωτόπουλοι (ΔΕΗ), Μπαλασόπουλοι (Σκουπίδια), Λυμπερόπουλοι (Ταξί), Στυρόπουλοι και άλλοι. Προσωπικά δεν έχω την παραμικρή αντίρρηση, αν το αποφασίσουν όλοι, να γίνεται έτσι. Αλλά απ' όσο γνωρίζω δεν το είχαν αποφασίσει και κατά πάσα πιθανότητα δεν θα το αποφασίσουν ποτέ, εκτός κι αν τους βάλουν το περιστρόφο στον κρόταφο, οπότε τι να κάνεις; "Ανωτέρα βία" και τα σκυλιά δεμένα. Αυτό πιστεύουν, υποθέτω, όλοι, νοικοκυραίοι και μη, αλλά δεν φαίνεται να το πιστεύει η πραγματική κυβέρνηση του τόπου, η οποία είναι παντελώς παράλυτη. Όταν, ας πούμε, παίρνει την απόφαση να επιβάλει το τέλος ακινήτων, γιατί αυτό πιστεύει - καλώς ή κακώς δεν το εξετάζω - ότι πρέπει να επιβληθεί, προκειμένου να κλείσει μια μεγάλη τρύπα στην κάλτσα του ελλείμματος και ο συνδικαλιστής Φωτόπουλος πηγαίνει και καταλαμβάνει το κέντρο έκδοσης λογαριασμών της ΔΕΗ, επειδή ΑΥΤΟΣ κρίνει ότι δεν πρέπει να εφαρμοστεί το μέτρο, έχουμε δύο τινά: ή συνδικαίει τη χώρα μαζί με τον Γ. Παπανδρέου ή η Ελλάδα έχει περάσει σε φάση κυβέρνησης συνδικαλιστών. Τρίτη εκδοχή δεν υπάρχει... Ναι, το ξέρω, μου το λένε συνεχώς, ότι οι Φωτόπουλοι, οι Μπαλασόπουλοι κι όλος αυτός ο καλός κόσμος είναι - κατά κύριο λόγο - ΠΑΣΟΚ, ότι το ΠΑΣΟΚ ε-

ξέθρεψε αυτό το είδος συνδικαλιστικού τσαμπουκά, ότι το ΠΑΣΟΚ τους χρησιμοποίησε όλους αυτούς για να πετύχει την αποδυνάμωση προηγούμενων κυβερνήσεων. Τα ξέρω όλα. Αλλά αυτό τι σημαίνει; Ότι εδώ που φτάσαμε, που είμαστε στον πάτο του βαρελιού, θα κοιτάζουμε τι έγινε πίσω, στο παρελθόν, για να μην ασχοληθούμε με το τι θα κάνουμε με το μέλλον της Ελλάδος;

Τρέχουν δύο χρόνοι

Στην Ελλάδα τρέχουν σήμερα δύο χρόνοι: ο χρόνος της εθνικής αυτοδιάλυσης και ο χρόνος της αργής ανασύστασης. Ο πρώτος χρόνος μετρά όσα ζούμε τις τελευταίες ημέρες.

Καταστάσεις οξυμωρες: Οι συνδικαλιστές της Ανώτατης Διοίκησης Ενώσεων Δημοσίων Υπαλλήλων (ΑΔΕΔΥ) καταλαμβάνουν τα υπουργεία για "να διώξουν" την τρόικα, από την οποία εξαρτάται ο μισθός τους. Σε δεύτερη ανάγνωση όμως, εικονογραφούν απλώς το σημερινό ελληνικό αδιέξοδο, καθώς η Ελλάδα έχει παγιδευτεί στα δίχτυα της διεθνούς κρίσης και της εθνικής αυτοδιάλυσης. Η Ελλάδα ευνοήθηκε ως πρόσφατα, από την παγκόσμια αλληλεξάρτηση και την ευρωπαϊκή ενοποίηση, καθώς κινήθηκε από την περιφέρεια στο κέντρο της ευρωπαϊκής διαδικασίας, με ό,τι αυτό σήμαινε για την εθνική ασφάλεια, την οικονομική ανάπτυξη και τη σταθεροποίηση της δημοκρατίας. Σήμερα ζει τις ίδιες εξελίξεις επώδυνα, βρισκόμενη στο χείλος της κατάρρευσης, περιμένοντας και πάλι την αναγκαία για την επιβίωσή της ενίσχυση "από τους ξένους", έναντι των οποίων διαθέτει μηδαμική διαπραγματευτική δύναμη. Ακόμη μικρότερη είναι η πίεση που οι συνδικαλιστές της ΑΔΕΔΥ μπορούν να ασκήσουν στην τρόικα. Όσο για τις διεκδικήσεις από το εθνικό Δημόσιο Ταμείο, βρισκόμαστε στο "ουκ αν λάβεις παρά του μη έχοντος". Έχει δημιουργηθεί ένα θανατηφόρο μείγμα: η εθνική αδυναμία, οδηγεί τις συντεχνίες στον παροξυσμό και ο συντεχνιακός ενισχύει με τη σειρά του την εθνική αδυναμία, σε έναν φαύλο κύκλο έτοιμο να εκραγεί...

Πλήρες αδιέξοδο στον ελληνικό ιδιωτικό τομέα

Ενώ οι Έλληνες πολιτικοί δίνουν σκληρή μάχη για να διατηρηθούν όλες

χωρίς εξαίρεση οι θέσεις απασχόλησης στο Δημόσιο, ο παραγωγικός ιδιωτικός τομέας της ελληνικής οικονομίας, χάνει θέσεις εργασίας με ρυθμό 150-200.000 το χρόνο. Πρόκειται για μία οικονομική και κοινωνική αιμορραγία, που εάν δεν ελεγχθεί στο άμεσο μέλλον, θα οδηγήσει στην πλήρη κατάρρευση της οικονομίας, στη χρεοκοπία του ελληνικού Δημοσίου. Οι ιδιωτικές επιχειρήσεις είναι, στην πλειονότητά τους, καταδικασμένες στην οικονομική αποτυχία, γιατί δεν έχει γίνει τίποτα ουσιαστικό για να ενισχυθεί η οικονομική αντοχή τους και να γίνουν πιο ανταγωνιστικές.

Το ελληνικό τραπεζικό σύστημα αντιμετωπίζει τα δικά του προβλήματα και δεν είναι σε θέση να χρηματοδοτήσει την ανάπτυξη ή έστω την επιβίωση του ιδιωτικού τομέα της ελληνικής οικονομίας. Το μισθολογικό και ασφαλιστικό κόστος των ιδιωτικών επιχειρήσεων, παραμένει σε απαγορευτικά υψηλά επίπεδα, αν λάβουμε υπόψη μας την ανηντική οικονομική συγκυρία.

Δεν είναι τυχαίο, άλλωστε, ότι ολοένα περισσότερες μικρομεσαίες επιχειρήσεις αναζητούν την επιβίωσή τους στην παραοικονομία, όπου δεν ισχύουν οι επίσημοι κανόνες του παιχνιδιού.

Συντεχνιακός παροξυσμός

Η ελληνική κυβέρνηση και η Νέα Δημοκρατία καλούνται να αποδείξουν ότι είναι σε θέση να εξουδετερώσουν τις συντεχνίες που αναπτύχθηκαν με τη δική τους πολιτική κάλυψη και ενθάρρυνση. Σε μία περίοδο, κατά την οποία η ελληνική κοινωνία καλείται να σηκώσει τεράστια φορολογικά και οικονομικά βάρη, οι εκπρόσωποι των συντεχνιών οργανώνουν ομάδες κρούσης που εμποδίζουν τη λειτουργία της δημοκρατίας και την αντιμετώπιση της οικονομικής και κοινωνικής κρίσης.

Να τελειώσουν, εδώ και τώρα, ο Γ. Παπανδρέου και ο Α. Σαμαράς με το συνδικαλισμό, που εκφράζεται με τη μέθοδο Μπαλασόπουλου (σκουπίδια), Λυμπερόπουλου (ταξί) και Φωτόπουλου (ΓΕΝΟΠ-ΔΕΗ). Διαφορετικά, δεν έχει νόημα να ασχολούνται με την πολιτική, εφόσον είναι δέσμοι των συντεχνιακών φαινομένων που εξέθρεψαν.

Ασήκωτο το οικονομικό φορτίο

Αυτοί που σχεδιάζουν την οικονομική πολιτική που εφαρμόζει η κυβέρνηση Γ. Παπανδρέου έχουν πέσει έξω σε όλες τις προηγήσεις τους και στερούνται αξιοπιστίας. Μεγάλο μερίδιο ευθύνης έχουν ο Έλληνας πρωθυπουργός και οι συνεργάτες του, οι οποίοι προσυπέγραψαν μία πολιτική που δεν έχει σχέση με την ελληνική πραγματικότητα και κάνουν ό,τι μπορούν για να καθυστερήσουν τις διορθωτικές αλλαγές, προκειμένου να συντηρήσουν τα "κεκτημένα" του κομματικού, συνδικαλιστικού μηχανισμού. Η αστοχία της τρόικας και της κυβέρνησης Γ. Παπανδρέου, προκαλεί την κάθετη πτώση της οικονομικής δραστηριότητας και του πραγματικού εισοδήματος των εργαζομένων. Οι δημόσιοι υπάλληλοι έχουν χάσει

κατά μέσο όρο το 20% του πραγματικού εισοδήματός τους και ετοιμάζονται για μια νέα βουτιά της τάξης του 20-30%. Ακόμη χειρότερη είναι η κατάσταση που διαμορφώνεται στον παραγωγικό ιδιωτικό τομέα της οικονομίας. Οι εισοδηματικές απώλειες των εργαζομένων είναι αναλογικά μικρότερες από εκείνες των δημοσίων υπαλλήλων και κινούνται προς το παρόν γύρω στο 10-15%. Η οικονομική πολιτική που ακολουθείται δημιουργεί ανυπερέβλητα προβλήματα στις περισσότερες ελληνικές επιχειρήσεις, με αποτέλεσμα να χάνονται εκατοντάδες χιλιάδες θέσεις εργασίας το χρόνο και να αυξάνεται θεαματικά το ποσοστό ανεργίας. Με τα νέα μέτρα που προωθούν η τρόικα και η ελληνική κυβέρνηση, το ποσοστό ανεργίας θα αγγίξει το 20% του οικονομικά ενεργού πληθυσμού, εντός του 2012.

Γιώργος Παπανδρέου